

Husmand bebrejde mig det. Tværtimod, de have sagt: Den Gang gjorde de danske Andelsforeninger deres Pligt, da de sagde: Ville ikke Socialdemokraterne bære vore Varer om Bord, maa vi vel have Lov til at gøre det selv. Det var ikke vor Mening at bære andet om Bord end Æg, Smør og Flæsk, Kød og Fisk, vi vilde ikke røre ved Industrivarer, men kun ved Landbrugsprodukter, og saa snart Socialdemokraterne vilde tage fat igen, vilde vore Folk rejse hjem.

Saa sagde jeg ogsaa paa det Møde i den Anledning, at jeg syntes ikke, det var ganske rigtigt af de Herrer Socialdemokrater at behandle os danske Landmænd saaledes, thi det havde vi ikke fortjent af dem. Her i Danmark modtage vi Landboere i Ferierne henimod 60,000 Feriebørn fra København (*K. M. Klausen*: Tallet er mindst 4 Gange for stort!) 14,000—15,000 Feriebørn — det var 60,000 Kr. det kostede Staten til Billetter for disse 14,000—15,000 Feriebørn. Jeg takker det ærede Medlem, fordi han rettede mig i det Tal. Det er altsaa 14,000—15,000 Feriebørn, der komme ud paa Landet, og det have vi aldrig tænkt paa at tage noget for, og der er heller aldrig nogen, der har tænkt paa, at vi skulde faa Tak af Socialisterne for det. Men jeg har altsaa sagt, at jeg syntes, vi ikke have fortjent af de socialdemokratiske Ledere, at de, naar de havde en Strid med Direktør Brandt og Rederne om Fyrbødernes Lønninger, vilde standse Udførselen over Esbjerg for os danske Bønder, Gaardmænd og Husmænd, der, hvad intet Land kan opvise Magen til, tage en Maanedstid mod 14,000—15,000 Feriebørn fra Hovedstaden, og vi gøre det med Glæde. Jeg har selv haft et Par Børn om Aaret, og jeg har en Gang haft en fra Sommer til Jul, og han tog 15 Pund federe bort, end han kom. Jeg glædede mig ved at kunne faa Huld paa saadan en lille Fyr. Han rejste hjem sund og frisk, medens han kom til mig bleg og mager, fuld af Saar i sit Ansigt af Kirtelsyge. Og endnu kommer han af og til og besøger mig her. Jeg synes ikke, naar danske Landmænd stille sig saa imødekommende, som de have gjort, at de Herrer saa skulle kaste sig over os i deres Kampe med andre, som ikke komme os ved.

Det var det, det ærede Medlem angreb mig for, og det Angreb vil jeg tilbagevise, thi jeg har aldrig sagt andet. Jeg har oven i Købet sagt, at jeg betragter disse Besøg af Feriebørn som et Gode,

og jeg vil fremdeles virke for, at vi modtage dem, thi derved bygger man en Bro mellem København og Landet. De Børn, som komme ud paa Landet hos vore Gaardmænd og Husmænd, se, hvorledes vi maa slide, og at vi ikke kunne nøjes med 8—10 Timers Arbejdsdag om Sommeren, men ere nødte til at arbejde meget længere, disse Børn, som blive modtagne i vore Hjem med Kærlighed og blive plejede som vore egne — det tør jeg godt sige, de gøre rundt omkring, om end der selvfølgelig kan være Undtagelser — de Børn, som komme tilbage fra saadanne Hjem, ville aldrig komme til at hade Bønderne.

Formanden: Hermed betragter jeg Forhandlingen om Udtalelsen ved den nævnte Lejlighed i Kolding som afsluttet.

K. M. Klausen: Blot den Bemærkning vil jeg fremkomme med overfor den ærede Ordfører, at det ikke er rigtigt, naar han siger, at der i de socialdemokratiske Aktieselskaber stemmes efter Aktier. Jeg skal saaledes oplyse, at jeg er Aktionær i „Arbejdernes Fællesbageri“, hvor Aktierne ere paa 10 Kr. Stykket, og ejer 5 Aktier, men jeg har ikke og har aldrig haft, og der kan heller ikke efter Lovene tilkomme mig mere end 1 Stemme.

Martin Olsen: Det ærede Medlem for Bornholms Amts iste Valgkreds (Blem) talte om, hvad han havde udtalt paa Mødet i Kolding. Det skal jeg ikke komme meget ind paa

Formanden: Slet ikke. Den Forhandling er afsluttet.

Martin Olsen: Jeg vilde kun gerne have Lov til at minde om Sognefogeden i „Den gamle Præst“, som siger: I sidde her og drikke min Kaffe og spise mit bløde Brød, jeg snakker om det, men jeg misunder eder det ikke. Det ærede Medlem talte om den gode Gerning, der var gjort overfor Børnene, og det var naturligvis ikke, fordi han ikke undte dem den, men han vilde dog lade os det høre. For øvrigt var det, der foregik i Esbjerg, ikke rettet mod Landbrugerne, og at de kunde komme til at undgælde for det, kunde vi ikke gøre ved. Det spurgte Direktør Brandt heller ikke om, da der var Kamp mellem Rederne og Arbejderne, fordi man vilde ned sætte deres Løn og berøve dem Organisationsretten. Det var det, vi værgede os imod, og man kan ikke fortænke Arbej-